

Sygn. akt IV Ka 736/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tadeusz Węglarek

Sędziowie SA Stanisław Tomasik

SO Tomasz Ignaczak (spr.)

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Urbańskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 roku

sprawy **A. M.**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 27 września 2013 roku sygn. akt VII K 453/13

na podstawie art.437§2 kpk i art.438 pkt 1 kpk w zw. z art.109§2 kpw, art.119§1 kpw w zw. z art.624§1 kpk, art.17 ust.1 w zw. z art.10 ust.1 i art.21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- jako podstawę skazania przyjmuje art.119§1 kw i eliminuje z opisu czynu zwrot „przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne”;
- w miejsce kary 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art.119§1 kw wymierza oskarżonemu A. M. karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,
- uchyla rozstrzygnięcie z pkt 2 zaskarżonego wyroku;
- na podstawie art.82§3 kpw zalicza oskarżonemu A. M. na poczet orzeczonej niniejszym wyrokiem kary 30 (trzydziestu) dni aresztu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 28 stycznia 2013 roku do dnia 26 lutego 2013 roku ustalając, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary aresztu i uznaje orzeczoną niniejszym wyrokiem karę aresztu za wykonaną w całości;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata O. G. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. M. w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego A. M. od opłaty za obie instancje i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IV Ka 736/13

UZASADNIENIE

A. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 23.09.2012 r. w P. przywłaszczył powierzoną mu przez T. Ł. rzecz w postaci telefonu komórkowego (opisanego szczegółowo w zarzucie) wartości 300 zł przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne, tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 27 września 2013 roku w sprawie VII K 453/13:

1. uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 28 stycznia 2013 roku do dnia 26 lipca 2013 roku;

3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu 619,92 zł. tytułem wynagrodzenie za udzielenie nieopłaconej pomocy prawnej;

4. zsządził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł. tytułem zwrotu wydatków i zwolnił go od opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego.

Obrońca zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności wskutek nadmiernej jej wysokości i orzeczenie jej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania .

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz o utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podtrzymał swoją apelację i wnioski w niej zawarte oraz wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej wnosil o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Oskarżony nie stawil się na rozprawę apelacyjną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy wywołała ten skutek, że spowodowała zmianę z urzędu zaskarżonego wyroku.

Przestępstwo z art. 284 § 2 kk należy do czynów przepołowionych – w każdym przypadku warunkiem odpowiedzialności karnej za którykolwiek z typów przewidzianych w art. 284 kk (a więc także za przywłaszczenie

rzeczy powierzonej) jest to, aby wartość przedmiotu czynności wykonawczej przekraczała granicę określoną w Kodeksie Wykroczeń (zob. wyr. SN z 26.6.2007 r., IV KK 73/07, KZS 2007, Nr 7-8, poz. 53). Do dnia 9 listopada 2013 roku granicą tą (w przypadku wykroczenia z art. 119 § 1 kw) była kwota 250 zł.

Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. Nr 52 Poz. 1247) z dniem 9 listopada 2013 roku zmieniono dyspozycję m. in. art. 119 § 1 kw. Obecnie, zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu, przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej jest wykroczeniem, jeżeli wartość tego mienia nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. W dacie czynu przypisanego oskarżonemu minimalne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 1500 zł., w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy 1600 zł., a w dacie wyrokowania przez Sąd odwoławczy 1680 zł. Przypomnijmy, że oskarżony przywłaszczył sobie telefon o wartości 300 zł. Oznacza to, że niezależnie od tego, którą z tych wartości by przyjąć, oskarżony na pewno dokonał przywłaszczenia mienia o wartości niższej niż ¼ minimalnego miesięcznego wynagrodzenia – a zatem według obecnie obowiązujących przepisów jego czyn należy traktować jako wykroczenie, a nie jako przestępstwo.

W chwili wyrokowania przez Sąd Rejonowy obowiązywała jeszcze „stara” ustawa, ale wyrok został zaskarżony, a w czasie postępowania międzyinstancyjnego doszło do w/w zmiany prawa. Zgodnie z art. 4 § 1 kk Sąd Okręgowy działający jako Sąd drugiej instancji zobowiązany był zastosować ustawę nową – dlatego musiał zmienić zaskarżony wyrok. Zaznaczyć w tym miejscu wypada, że Sąd Okręgowy nie dostrzega żadnego uchybienia po stronie Sądu pierwszej instancji – zaskarżony wyrok narusza prawo karne materialne, ale nie z powodu jakiegoś błędu Sądu meriti, tylko z powodu zmiany prawa, która nastąpiła już po wydaniu zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy nie powinien więc mieć sobie nic do zarzucenia, albowiem rozpoznał tą sprawę zgodnie ze wszelkimi kanonami sztuki prawniczej. Niemniej jednak należało zaskarżony wyrok zmienić, dostosowując go do obowiązujących w chwili orzekania przez Sąd drugiej instancji przepisów.

Ponieważ czyn oskarżonego stanowi obecnie wykroczenie, jako podstawę skazania Sąd Okręgowy przyjął art. 119 § 1 kw i wyeliminował z opisu czynu zwrot „przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne”, albowiem wobec braku możliwości przypisania oskarżonemu instytucji nie znanej prawu wykroczeń, jaką jest recydywa z art. 64 § 1 kk, ten fragment opisu stał się zbędny. Natomiast Sąd Okręgowy zdecydował się na pozostawienie w opisie czynu zwrotu o przywłaszczeniu „powierzonej” rzeczy – co prawda Kodeks Wykroczeń nie rozróżnia wykroczenia z art. 119 § 1 kw w zależności od sposobu przywłaszczenia (i nie należy to do znamion tego wykroczenia), ale niewątpliwie taki sposób dziania wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego wykroczenia i dlatego mógł i powinien zostać on oddany w opisie czynu.

Konsekwencją powyższej zmiany było orzeczenie oskarżonemu A. M. w miejsce kary 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art.119§1 kw kary 30 (trzydziestu) dni aresztu. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, dopuścił się przypisanego mu wykroczenia w sposób wysoce szkodliwy społecznie – wszystkie okoliczności obciążające oskarżonego zostały prawidłowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie będą tu powielane, albowiem choć Sąd Rejonowy odnosił je do przestępstwa z art. 284 § 2 kk, to tak samo należy je odnieść do ostatecznie przypisanego oskarżonemu wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Dość powiedzieć, że oskarżony zasłużył na surową karę, a argumenty zawarte w apelacji jego obrońcy są nieprzekonywujące. Sąd Okręgowy na marginesie zauważa, że gdyby nie zmiana prawa i konieczność zmiany wyroku z urzędu, apelacja ta zostałaby uznana za oczywiście bezzasadną. Również oceniając karygodność i społeczną szkodliwość czynu oskarżonego przez pryzmat prawa wykroczeń stwierdzić należy, że adekwatną reakcją na jego wykroczenie będzie kara 30 dni aresztu.

Zmiana rodzaju kary spowodowała konieczność nowego zaliczenia na nią okresu tymczasowego aresztowania – dlatego Sąd Okręgowy uchylił rozstrzygnięcie z pkt 2 zaskarżonego wyroku i na podstawie art.82§3 kpw zaliczył oskarżonemu A. M. na poczet orzeczonej niniejszym wyrokiem kary 30 (trzydziestu) dni aresztu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 28 stycznia 2013 roku do dnia 26 lutego 2013 roku ustalając, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary aresztu i uznając orzeczoną niniejszym wyrokiem karę aresztu za wykonaną w całości.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu materialnemu i nie uchybiający prawu procesowemu należało utrzymać w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 19 w zw z § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku. Nr 163 poz. 1348).

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych oraz koszty obrony z urzędu w kwocie 516,60 zł.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego wydatków postępowania poniesionych w postępowaniu odwoławczym a także na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) od opłaty za obie instancje. Oskarżony jest osobą bezrobotną, utrzymuje się jedynie z prac dorywczych, ma na utrzymaniu córkę, nie jest zatem w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla należytego utrzymania swojej osoby i członków swojej rodziny. Poza tym za takim rozstrzygnięciem przemawiają względy słuszności, wszak to nie z winy oskarżonego musiało dojść do zmiany wyroku.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.